

Andersen vil styrke, at det er de selv samme organisationer, der udbeder sig retten til også at kunne tilbyde sundhedsrum?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Hans Andersen taler meget om, at det, vi skal, er at få folk ud af narkomisbrug, og det er der jo ikke én eneste der er uenig i. Heller ikke i, at det allervigtigste, vi skal gøre, er den store forebyggende indsats for at undgå, at folk overhovedet kommer i gang med et misbrug.

Men det, der er diskussionen i dag, er, når folk er ude i misbruget, og indtil vi får dem motiveret til at gå i behandling, hvilke forhold skal de så leve under? I dag byder vi dem altså nogle forhold, som betyder, at der er mellem 250 og 350, der dør af det om året, vi byder dem forhold, som er virkelig uværdige og umenneskelige.

Det er godt, at vi har fået en behandlingsgaranti, det har venstrefløjen kæmpet for i mange år, men der skal altså noget til at give menneskelige forhold til narkomanerne, indtil vi får dem ind i behandlingssystemet, og til at motivere dem. Som hr. Hans Andersen selv sagde, er det vigtigt, at der er nogle, der er i kontakt med dem og kan gøre noget for at motivere dem til at gå i behandling, og sundhedsrum kunne være et godt led i dét.

Kl. 12.40

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Det er jo lidt sjovt, at forslagsstillerne nu prøver at skyde Venstre i skoene, at vi ikke ønsker skadereduktion, men kun ønsker, at målet må være stoffrihed.

Jeg har skitseret flere gange, at det her jo er med baggrund i flere formål, men vi ønsker bare at sige, at der er en balance i det her, og det er ikke kun et spørgsmål om skadereduktion, det er altså et spørgsmål om, at målet må være at få afvænnet flere narkomaner, og det har vi absolut ikke været gode til i de sidste 10-15 år.

Til fru Line Barfod, som spørger om afvænnede narkomaner. Der er flere, der har sagt til mig, at de dog er glade for, at der ikke var sådan et fixerum, da de var narkomaner, for så var de aldrig kommet ud af deres stofmisbrug. Det er også en holdning, der er blandt afvænnede narkomaner, og den synes jeg bare skal med i debatten. Hvad havde resultatet været, hvis der

havde været sådan et fixerum? De siger: Jamen så havde jeg ikke levet i dag.

Derfor synes jeg, at man skal vurdere begge argumenter, og her er vi så kommet frem til, at vi ønsker at sige, der må være en grænse. Vi ønsker at få afvænnet folk og få dem ud af stofmisbrug hurtigst muligt. Derfor skal vi sætte ind med de her gadesygeplejersker. Men jeg mener bare, at de frivillige organisationer skal have meget større mulighed for at give behandling og give kvalificeret behandling, så folk kan komme ud af deres stofmisbrug og ikke bliver fastholdt i det.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Sophie Hæstorp Andersen som ordfører.

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg kan ikke dy mig for med det samme at sige, at jeg har ikke i mit liv mødt én eneste tidligere stofmisbruger, der sagde, at sundhedsrum var af det dårlige. Jeg har mødt en diskussion omkring lægeordineret heroin, men aldrig om sundhedsrum eller retten til fixerum. Men fred være med det, vi omgås forskellige mennesker.

Når vi her i Folketinget diskuterer narkotikapolitik, er der heldigvis en bred enighed om, at vi skal hjælpe narkomanerne, og vi ved godt, at vi kun kan bekæmpe narkotikaens uvæsen, hvis der både er en politimæssig indsats og en social indsats. Det er glædeligt, at regeringen også har vist vilje til at hjælpe stofmisbrugere ved at indføre en behandlingsgaranti, som hele Folketinget i øvrigt bakkede op om.

Stofmisbrugere har været en del af gadebilledet i mere end 30 år. De er en meget forskelligartet gruppe, og de har mange forskellige problemer ud over deres stofmisbrug. Nogle kan komme ud af deres misbrug med et behandlingstilbud, andre har så mange psykiske skader på grund af et liv med omsorgssvigt, at det hidtil ikke er lykkedes dem at blive i en behandling og f.eks. blive stoffri.

Nogle har det nogenlunde, hvis man kan sige det sådan, når man er stofmisbruger, andre er så ødelagte af stoffer, fixeskader og mange års hårdt liv på gaden, at de nærmest ikke har overskud til at undersøge, hvordan de kan komme videre i deres liv. Andre kan ikke overskue, hvordan de skaffer penge til næste fix, og slet ikke, hvordan de finder et sted at sove. Det er de her sidste mennesker, Socialdemokraterne ønsker at hjælpe ved at tillade et forsøg med etab-